

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. M. A.
 nar. X
 pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
 poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2024, č. j. OAM-13406-21/PP-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2024, č. j. OAM-13406-21/PP-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.

Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul podklady pro rozhodnutí a vývoj správního řízení. Žalobce podal žádost dne 25. 9. 2023 o vydání povolení k přechodnému pobytu, k níž doložil také oddací list vystavený matričním úřadem Úřadu městské části města Brna-Bystrc ze dne 11. 9. 2023, podle něhož dne 16. 6. 2023 uzavřel manželství s paní Z. D. (nyní A.). V žádosti uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a ZPC.
3. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce je rodinným příslušníkem státní občanky ČR. Dále nechal provést pobytovou kontrolu na adrese místa pobytu žalobce, z níž se ukázalo, že žalobce je na této adrese přítomen a má tam svoje věci, jakož i věci pro nenarozené dítě. Žalovaný tak zkoumal naplnění dalších podmínek, a to zejména, zda existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem veřejný pořádek. Poukázal na utajovanou informaci bezpečnostní informační služby ČR, již bylo přiřazeno č.j. D-167/2023-OAM se stupněm utajení „Důvěrné“, podle níž existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost České republiky.
4. Žalovaný dále shrnul v obecné rovině obsah této utajované informace a zkoumal, jestli je dostatečně přesvědčivá a věrohodná a ve vztahu k důvodům jeho rozhodnutí relevantní. Podle názoru žalovaného je tam popisované jednání žalobce věrohodné a přesvědčivé, přičemž je relevantní ve vztahu k důvodům tohoto rozhodnutí, neboť směřuje proti bezpečnostním zájmům ČR. Žalovaný uzavřel, že z tohoto dokumentu vyplývá charakter i závažnost hrozby ze strany žalobce pro Českou republiku, potažmo i pro jiné evropské státy.
5. Žalovaný dále vyložil pojem „bezpečnost státu“ ve smyslu ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti ČR, ve znění pozdějších předpisů, a poukázal též na tzv. Bezpečnostní strategii ČR přístupnou na internetových stránkách žalovaného. Je povinností žalovaného v souladu s tímto dokumentem zabránit takovému jednání, které ohrožuje bezpečnost ČR a rovněž tak zamezit existenci rizika ohrožení bezpečnostních zájmů ČR. Jednání žalobce je podle názoru žalovaného způsobilé ohrozit bezpečnost ČR a jejích obyvatel tak, jak bylo shora vymezeno. Pro naplnění skutkové podstaty § 87e odst. 1 písm. f) ZPC postačí, aby bylo jednání cizince způsobilé vystavit bezpečnost ČR v ohrožení.
6. Vyhodnocením utajované informace má žalovaný za to, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost ČR, a proto je důvod k nevydání povolení k přechodnému pobytu. V této souvislosti žalovaný připomněl trestní minulost žalobce, který byl dvakrát pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu ublížení na zdraví a přečinu výtržnictví (rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2017, č.j. 12 T 54/2017), a dále také za spáchání úmyslného trestného činu výtržnictví (rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2018, č.j. 5 T 147/2018). Žalobce si

odpykal nepodmíněný trest odnětí svobody dne 11. 5. 2020. Směřování žalobce je tedy dlouhodobě společensky škodlivé a poukazuje na nízký stupeň integrace jeho osoby v českém prostředí. Žalovaný dovodil, že to představuje latentní nebezpečí pro bezpečnostní zájmy státu.

7. Žalovaný dále zkoumal, zda je nevyhovění žádosti přiměřené ve smyslu § 174a ZPC. Především zdůraznil, že právě obdobné případy jsou upraveny čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť ohrožení bezpečnosti státu připouští zásah do práva jednotlivce na soukromý a rodinný život. V této souvislosti žalovaný hodnotil zjištěné okolnosti vedení rodinného života žalobce na území ČR, konkrétně jeho sňatek s paní Z. A. a očekávané narození potomka. Podle názoru žalovaného nejsou v důsledku napadeného rozhodnutí zbavení svého práva vést společný rodinný život. Je nyní především na žalobci, jakým způsobem si zorganizuje svůj rodinný život. Není mu uložen zákaz pobývat na území ČR a může tu pobývat na základě krátkodobého víza, bude-li mu uděleno, a svou rodinu zde navštěvovat. Žalovaný vysvětlil, že z utajované informace nevyplývá bezprostřední ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž spíše potenciální ohrožení dlouhodobým chováním a jednáním žalobce, které je pro ČR nežádoucí a směřuje proti jejím zájmům. Právo na respektování rodinného a soukromého života nezakládá automaticky povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. Správní orgány jsou povinny chránit zájmy státu a společnosti. Intenzita zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (i s ohledem na dosud nenarozené dítě) nebyla shledána tak mimořádnou, aby mohla převážet nad veřejným zájmem na bezpečnosti státu.
8. Závěrem žalobce podrobně rozebral režim utajovaných informací ve správním řízení a poukázal též na to, že v případě vydání oprávnění k pobytu dochází k výrazně nižšímu zásahu do práv cizince, neboť nedochází ke zhoršení jeho postavení z důvodu, že dosud výhod požadovaného pobytového oprávnění nepožíval (viz rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017, č.j. 5 Azs 274/2016-42)

III. Žaloba

9. V žalobě projevil žalobce svůj nesouhlas s napadeným rozhodnutím a jeho nosnými důvody, k čemuž uvedl následující žalobní body.
10. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je dán důvod pro nevyhovění jeho žádosti, a sice důvod uvedený v ust. § 87e odst. 1 písm. f) z. č. 326/1999 Sb., neboť údajně je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. S tímto závěrem správního orgánu a s důvodem zamítnutí žádosti žalobce zásadně nesouhlasí, rozhodnutí považuje za nezákonné, avšak vzhledem k tomu, že utajované informace nejsou součástí správního spisu a nejsou žalobci známy, nemůže uvést skutkové nebo právní důvody, proč toto rozhodnutí považuje za nezákonné a žádá soud, aby řádně přezkoumal napadené rozhodnutí a posoudil jeho zákonnost na základě zpřístupněných informací v rámci soudního řízení.
11. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, jakým způsobem žalovaný posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podle § 174a z. č. 326/1999 Sb. Tyto úvahy správního orgánu jsou alibistické a s přihlédnutím k aktuální situaci v zemi původu žalobce vyznívají naprosto cynicky. Žalobce zdůraznil,

že pochází z Palestiny, kde v současné době probíhá ozbrojený konflikt doprovázený humanitární katastrofou. Těžko si lze představit, že manželka žalobce společně s novorozencem bude následovat žalobce do jeho země původu. Žalovanému musí z jeho činnosti být rovněž velmi dobře známo, že žalobci nebude uděleno pobytové oprávnění v žádné jiné zemi. Zoufalá situace palestinských uprchlíků je všeobecně známá. V nejlepším případě jsou trpění v některé ze sousedních zemí na základě dočasného krátkodobého pobytového oprávnění a není jim udělováno ani státní občanství, ani pobytové oprávnění trvalé povahy.

12. Podle žalovaného žalobce neuvedl natolik mimořádné skutečnosti, které by s ohledem na jeho rodinný a soukromý život odůvodňoval vydání požadovaného pobytového oprávnění. Není jasné, jaké jiné mimořádné skutečnosti nad existenci rodiny (manželka a dítě) by mohly odůvodnit vydání pobytového oprávnění. Na závěr žalovaný konstatoval, že důsledky napadeného rozhodnutí jsou přiměřené vzhledem k relevanci jeho rozhodovacího důvodu a jeho dopad není „rozporný čl. 8 EULP, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žadatele.“
13. S těmito závěry žalobce zásadně nesouhlasí a má za to, že napadené rozhodnutí je zcela nepřiměřené z hlediska dopadu do jeho rodinného života. Žalobce uzavřel manželství s občankou ČR, v nejbližších dnech očekávají narození společného potomka. Vzhledem ke skutečnosti, že manželka bude po narození dítěte na mateřské a následně rodičovské dovolené, bude rodina při zajišťování svých základních životních potřeb zcela odkázána pouze na příjem žalobce. Navíc pro žalobce s manželkou je zcela zásadní, aby se mohli společně starat se o svého potomka a aby žalobce mohl zajišťovat nejen výživu svého dítěte, ale i podílet se na jeho výchově.
14. V doplnění žaloby ze dne 15. 4. 2024 žalobce upozornil na situaci v Palestinském autonomním území a v Libanonu s odkazem na doporučení Ministerstva zahraničních věcí do této oblasti necestovat. Zároveň sdělil, že se mu dne X narodil syn, k čemuž již dříve soudu předložil ověřenou kopii rodného listu vydaného Úřadem městské části města Brna, Brno-střed.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

15. Žalovaný poukázal na pobytovou historii žalobce, a to především na skutečnost, že žalovaný na území České republiky nikdy nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Z azylové evidence k osobě žalobce vyplývá, že tento v roce 2015 žádal o mezinárodní ochranu nejdříve ve Švédsku a následně v Dánsku. V ČR bylo napoprvé řízení zastaveno a na podruhé mezinárodní ochrana udělena nebyla, což bylo potvrzeno příslušným krajským soudem. Žalobce v ČR strávil velmi krátkou část svého dosavadního života. Lze tedy předpokládat, že má k zemi původu, respektive k zemi jeho posledního trvalého bydliště (dle úředního tiskopisu žádosti Libanon) stále silné vazby (dle úředního tiskopisu žijí v Libanonu oba jeho rodiče). Žalobce navíc disponuje cestovním dokladem vydaným v Libanonu a platným od 31. 8. 2023.

16. Žalobce sice na území České republiky založil rodinu s občankou České republiky paní Z. A. (dříve D.), nar. X (k uzavření manželství došlo dne X), se kterou má syna J. A., nar. X. Žalobce tyto rodinné vazby založil v době, kdy nedisponoval žádným pobytovým oprávněním na území České republiky, respektive v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany jeho již druhé žádosti. Žalobce si tedy musel být vědom, že svoje rodinné příslušníky vystavuje dosti nejisté situaci v otázce společného soužití na území České republiky. Měl to být v první řadě žalobce, který si měl být vědom svých rodinných vazeb na území České republiky a měl upustit od jednání a kontaktů, které jsou popsány v utajované informaci. Žalobce nutně musí vědět co činí, a pokud by skutečně dbal o potřeby svých rodinných příslušníků, tedy zejména syna a manželky, měl se takovéto činnosti a kontaktů vystríhat. Vzhledem k těmto okolnostem žalovaný došel k závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je v souladu s článkem 8 EÚLP.
17. K tomuto žalovaný uvádí, že zákon o pobytu cizinců v případě důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. f) nepodmiňuje jeho použití posouzením přiměřenosti důvodu tohoto rozhodnutí jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince, proto žalovaný neposuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců. Nicméně s ohledem na to, že žalobce poukázal na své rodinné vazby na území České republiky, a navíc tyto vazby jsou žalovanému známy i z jeho úřední činnosti, posuzoval žalovaný, zda toto rozhodnutí nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně pak se závazkem nezasahovat do soukromého a rodinného života osob nacházejících se na jeho území, jak je zakotven v článku 8 EÚLP.
18. Žalovaný se touto otázkou zabýval poměrně podrobně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto nyní pouze doplňuje že Evropský soud pro lidská práva (dále jen "ESLP") opakovaně judikuje, že EÚLP jako taková právo cizinců na vstup a pobyt na území smluvního státu nezakládá. Pouze ve zcela výjimečných případech tento soud konstatoval, že nevydání povolení k pobytu by znamenalo zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to s ohledem na nestálou a nejistou situaci, ve které se cizinec na území smluvního státu ocitl. Nicméně ani tak podle ESLP článek 8 EÚLP nemůže být tento článek vykládán tak, že sám o sobě zaručuje právo na určitý konkrétní typ pobytového oprávnění. Pokud národní legislativa zná více typů pobytových oprávnění, je podle soudu nutné hodnotit, jaké právní a faktické důsledky má udělení konkrétního typu tohoto oprávnění. Lze tedy shrnout, že nevydání povolení k přechodnému pobytu by mohlo mít za následek zásah do soukromého či rodinného života ve zcela ojedinělých případech. V případě žalobce navíc neexistují žádné takové výjimečné okolnosti. Očekávané narození dítěte není nikterak výjimečnou skutečností. Je na žalobci a jeho manželce, kde a jak se rozhodnou svůj rodinný život vést. Žádný smluvní stát EÚLP není povinen respektovat volbu cizince stran místa, kde si přeje vést rodinný život.
19. V případě žalobce je nezískání pobytového oprávnění v ČR zásahem, který je zcela v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců a byl by nezbytný ve smyslu článku 8 odst. 2 Úmluvy. Zachování rodinného života žalobce se žalovaný při rozhodování žádosti věnoval. Poměřoval jej ve vztahu k zájmu na zachování bezpečnosti České republiky. Žalobce se navíc v utajovaných informacích popsaným aktivitám věnuje dlouhodobě, což logicky zavrhuje silný důvod domnívat se, že v nich bude

pokračovat i v budoucnu. Nejedná se v žádném případě o jednorázovou či ojedinělou aktivitu. Žalovaný při posuzování soukromého a rodinného života žalobce vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které mu byly známy z jeho úřední činnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce představuje hrozbu pro bezpečnost státu, žalovaný rozhodl o tom, že nebude umožněno neomezeně pobývat na území (na základě povolení k přechodnému pobytu). Žalovaný žalobci nezakázal další pobyt na území, může zde pobývat například na základě krátkodobého víza, pokud splní podmínky pro jeho vydání, a navštěvovat zde manželku a syna. Žalobce je držitel cestovního dokladu vydaného v Libanonu, kde se i nachází rodiče žalobce. Rodinný život tak žalobce může realizovat v Libanonu a či v jiné zemi.

20. Žalovaný shrnul, že i když uložena povinnost vycestovat z území České republiky negativně zasáhne do soukromého a rodinného života žalobce, jedná se o přiměřený zásah s ohledem na důvody, pro které mu není umožněn dlouhodobý pobyt na území. V každém případě z obsahu utajované informace (Informace vedené pod č.j. D167/2023-OAM) vyplývá, že žalobce nežije na území České republiky řádným životem, a bylo by tedy v rozporu s veřejným zájmem umožnit žalobci další pobyt na území České republiky. Rovněž je třeba poukázat na trestní minulost žalobce, který byl již dvakrát odsouzen za násilné trestné činy (ublížení na zdraví a výtržnictví) a uložené tresty nerespektoval. V prvním případě byl trest odnětí svobody s podmíněným odkladem změněn z důvodu nevedení řádného života na nepodmíněný trest odnětí svobody. Podruhé žalobce nerespektoval uložený trest obecně prospěšných prací, a proto byl trest změněn na nepodmíněný trest odnětí svobody. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobce mařil výkon soudního rozhodnutí tím, že nesplnil uložený trest, což ukazuje na nízký stupeň jeho integrace v českém prostředí. Tímto chováním tak prokazuje, že nehodlá respektovat právní předpisy hostitelské země a ohledem na jeho sklon k protiprávnímu jednání lze nabýt přesvědčení o tom, že žalobce představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky a její obyvatele.
21. Žalovaný postupoval především podle zásady ochrany veřejného zájmu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce totiž představuje svými aktivitami poměrně výrazné nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Jednání žalobce, z něhož toto nebezpečí pramení, podrobně zachycuje utajovaná informace, která byla podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. S ohledem na rozsáhlost a povahu těchto informací, je žalovaný přesvědčen o jejich věrohodnosti.
22. V daném případě lze na základě utajované informace od zpravodajské služby konstatovat, že jednání žalobce ohrožuje bezpečnost státu, a proto stačilo do odůvodnění rozhodnutí pouze uvést, že k zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Žalovaný odkázal na judikaturu NSS, jakož i rozsudek Soudního dvora EU v rozsudku ze dne 4. června 2013 ZZ v. *Secretary of State for the Home Department*, C-300/11, kde SDEU posuzoval použití utajovaných informací v rámci směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, tedy směrnici týkající se volného pohybu občanů EU a jejich rodinných příslušníků.

23. Žalovaný konečně závěrem uvedl, že stanovení lhůty k vycestování bylo zcela v souladu se zákonem a tato lhůta byla stanovena v dostatečném počtu dní pro uspořádání osobních záležitostí žalobce. Žalovaný je tedy toho názoru, že žalobou nebylo zpochybněno rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti žalobce, a proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
24. Ve své **replíce** ze dne 10. 5. 2024 nazvané jako „doplnění žaloby“ žalobce uvedl, že díky vnitrostátnímu dorovnání je v postavení rodinného příslušníka občana EU, neboť jeho manželka a syn jsou občany ČR. Dále žalobce zpochybnil vyznění utajované informace, neboť podle jeho názoru je pochybné, zda chování žalobce představuje ohrožení jednoho ze základních zájmů společnosti. Poukázal na svůj pobyt v ČR, který již trvá 9 let, disponuje platným cestovním dokladem a tresty za trestné činy, které spáchal, jsou již zahlazeny. Poukázal na své zájmy (fotbal atd.). Podílí se na finančním zajištění rodiny a výživě svého syna, jelikož je v pracovním poměru v rychlém občerstvení.

V. Řízení před krajským soudem

25. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a včas.
26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tedy podle skutkového a právního stavu, jaký tu byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou v pobytových věcech cizinců neshledal důvody pro prolomení vymezení přezkoumávaného skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
27. Krajský soud nařídil ve věci **ústní jednání**, které se uskutečnilo dne 10. 6. 2024 za účasti žalobce, ustanoveného tlumočnicka a zástupkyně žalovaného. Krajský soud označil předmět přezkumu a k dotazu žalobce shrnul i rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí, načež dal účastníkům příležitost k přednesu jejich procesních podání. Žalobce zdůraznil, že tu má rodinu a malé novorozené dítě, přičemž tu nic špatného nikdy neudělal. Zmínil i svou trestní minulost, kterou ovšem považuje za uzavřenou s tím, že se pouze bránil. Poukázal i na dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nechtěl se původně oženit, ale udělal to proto, aby dostal přechodný pobyt. Svou ženu miluje. Zástupkyně žalovaného poukázala především na to, že žalobce si své rodinné vazby na území ČR v době, kdy tu setrval, v pozici žadatele o udělení mezinárodní ochrany, tedy neměl žádný stabilní pobytový status. Připomněla rozhodovací důvod napadeného rozhodnutí, tedy existenci utajované informace, z níž pramení skutečnosti, které zakládají důvod pro neudělení přechodného pobytu žalobci. Žalobce dále poukázal na to, že je z Palestiny, což zakládá důvod, aby tu setrval. Nevidí důvod, proč by tu nemohl zůstat, když má manželku a dítě, kteří jsou občany EU.
28. Ze správního spisu žalovaného vyplývá následující. Řízení bylo zahájeno na základě žádosti rodinného příslušníka občana EU ze dne 25. 9. 2023 o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalobce se narodil v Bejrútu v Libanonu, je držitelem libanonského cestovního dokladu pro palestinské uprchlíky. Mezi přílohami žádosti byl též oddací list ÚMČ Brno -Bystrc ze dne 11. 9. 2023, podle něhož žalobce a paní Z. D.

- (nar. X) uzavřeli manželství dne 16. 6. 2023. Na základě žádosti žalovaného byla provedena pobytová kontrola dne 16. 1. 2024 ve společné domácnosti žalobce a jeho manželky, při níž byl žalobce přítomen. Dle záznamu ze dne 5. 2. 2024 byla žalovanému poskytnuta zpravodajskou službou utajovaná informace ve stupni DŮVĚRNÉ, která byla uchovávána mimo spis pod zn. D167/2023-OAM. Opis z evidence Rejstříku trestů obsahuje údaje o dvou odsouzeních žalobce na základě rozsudků Městského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2017, č.j. 12 T 54/2017 (ublížení na zdraví, výtržnictví) a ze dne 17. 10. 2018, sp. zn. 5 T 147/2018, jakož i údaje o zahlázení trestu rozsudkem téhož soudu ze dne 3. 1. 2024, a dále také usnesení téhož soudu o přeměně nevykonaného trestu obecně prospěšných prací na trest odnětí svobody v délce 205 dnů. Dle protokolu o seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 19. 2. 2024 žalobce nenavrhoval doplnění podkladů pro rozhodnutí.
29. Krajský soud dále doplnil dokazování rodným listem dítěte J. A. (nar. dne X) vydaným ÚMČ města Brna – Brno-střed, z něhož plyne, že rodiči tohoto dítěte jsou A. M. A. (nar. X) a Z. A., rozená D. (nar. X). Žalobce dále navrhl, aby byla vyslechnuta jeho manželka, a to vzhledem k tomu, jaký charakter (osobnosti) žalobce má. Žalobce k tomu uvedl, že jeho manželka je zkušená se sociální prací s cizinci, k čemuž soudu předložil osvědčení o absolvování takto zaměřeného kurzu. Soud touto listinou důkaz neprováděl. Po vyjádření zástupkyně žalovaného a zvážení důkazního návrhu krajský soud návrh na provedení výsledku manželky žalobce zamítl s tím, že takový důkaz nemůže ze své povahy změnit pohled na rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že neudělení přechodného pobytu chápe jako druhý trest za to, co v minulosti spáchal. Manželka žalobce nicméně neformálně soudu sdělila svůj postoj k věci spočívající v tom, že pracuje s cizinci a má přístup do manželova e-mailu a telefonu, přičemž s ním tráví veškerý jeho volný čas. Nechápu tedy, v čem může spočívat nebezpečnost jejího manžela pro společnost.
30. Krajský soud dále konstatoval, že se seznámil s obsahem utajované informace v režimu DŮVĚRNÉ poskytnuté Bezpečnostní informační službou, o čemž vypovídá úřední záznam založený v soudním spisu na č.l. 45. Dále krajský soud konstatoval právní úpravu v ustanovení § 172 odst. 9 ZPC a uzavřel, že za uvedených podmínek nemá žádný praktický smysl provádět touto utajovanou informací dokazování, které navíc ani účastníci výslovně nenavrhli. Dále krajský soud po probrání obsahu listin týkajících se pracovní činnosti žalobce v ČR uzavřel, že důkaz těmito listinami (pracovní smlouva, dohoda o provedení práce). Jelikož další návrhy na provedení dokazování nebyly, krajský soud je ukončil a po přednesení konečných návrhů ve věci přikročil po přerušení jednání k vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

31. Žaloba **není důvodná**.
32. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné a netrpí vadami, pro něž by je musel zrušit i bez námítky. Krajský soud takové vady napadeného rozhodnutí neshledal. Žalovaný vyložil dostatečně aplikovanou právní úpravu a kvalifikoval pod ni zjištěný skutkový stav. Odůvodnění provedené kvalifikace je zcela srozumitelné a dostatečné ve světle speciální právní úpravy (§ 169m odst. 3 ZPC), která

dopadá na ta řízení, v nichž vystupuje jako podklad pro rozhodnutí utajovaná informace. Zvláštní důležitost hraje argumentace žalovaného věnovaná otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí jako zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Jelikož polemika žalobce s nosnými důvody napadeného rozhodnutí je vedena na půdorysu zákonnosti, krajský soud se dále zabýval jeho přezkumem z tohoto hlediska.

33. Podle platné právní úpravy obsažené v ustanovení § 87b odst. 1 ZPC platí, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
34. V ustanovení § 87e odst. 1 ZPC jsou upraveny důvody pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Jedním z nich je i kolize pobytu žalobce na území s ochranou veřejného pořádku a bezpečnosti státu (písm. f). Podle tohoto ustanovení platí, že *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*. Citované ustanovení tedy v sobě kumuluje důvody pro zamítnutí žádosti spočívající jak v nesplnění podmínek statusu rodinného příslušníka občana EU, tak i důvody spočívající v kolizi pobytového oprávnění cizince s chráněnými veřejnými zájmy (veřejný pořádek, bezpečnost státu, stabilitu sociálního systému, atd.).
35. Jak plyne ze zjištěného skutkového stavu, žalobce evidentně naplňuje definici rodinného příslušníka občana EU ve smyslu Směrnice Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“), a to ve smyslu jejího ustanovení čl. 1 odst. 2, neboť je manželem české státní občanky a otcem jejich společného dítěte. To nerozporuje ani žalovaný, který ve správním řízení ověřil, že žalobce s těmito občany EU sdílí společnou domácnost. Sama citovaná směrnice obsahuje úpravu regulující možnost členského státu odepřít právo svobody pohybu a právo pobývat na území členských států v zájmu ochrany veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti či veřejného zdraví (čl. 27 Směrnice). Z obecných zásad stanovených Směrnicí plyne, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotčenou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
36. SDEU vložil podmínky možnosti odepření pobytového statusu na základě kolize s veřejným zájmem na bezpečnosti státu za použití utajovaných informací kupř. v rozsudku C-300/11. SDEU v tomto rozsudku připustil, že v soudním i správním řízení se však může jevit nezbytné nesdělít dotčené osobě určité informace zejména s ohledem na naléhavé důvody související s bezpečností státu. Vyvažování práva na účinnou soudní ochranu a potřeby zajistit bezpečnost dotčeného členského státu, které

je základem pro závěr uvedený v předchozím bodě, se neuplatní stejným způsobem u důkazů, které jsou základem pro odůvodnění, předložených příslušnému vnitrostátnímu soudu. V určitých případech totiž může poskytnutí těchto důkazů přímo a konkrétně ohrozit bezpečnost státu, jelikož může mj. ohrozit život, zdraví či svobodu osob či odhalit metody vyšetřování vnitrostátních bezpečnostních orgánů, a vážně tak narušit plnění budoucích úkolů těchto orgánů, resp. jim v tom zabránit. V tomto kontextu je na příslušném vnitrostátním soudu, aby posoudil, zda a v jakém rozsahu může omezení práva navrhovatele na obhajobu plynoucí zejména z toho, že nebyl přesně a úplně informován o důkazech a důvodech, z nichž vychází rozhodnutí přijaté na základě uvedeného čl. 27 Směrnice, ovlivnit důkazní hodnotu důvěrných důkazů.

37. Ustálená judikatura správních soudů též potvrzuje, že členské státy jsou oprávněny nepřiznat (srov. dikci citované Směrnice – „odepřít“) pobytový status osobě, která představuje ohrožuje bezpečnost státu. Žalovaný takové informace o činnosti žalobce ve správním řízení získal od Bezpečnostní informační služby, a to v podobě utajované informace (DŮVĚRNÉ), která zavedla důvod pro aplikaci citovaného ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) ZPC. Z judikatury NSS plyne soubor pravidel, jimiž se musejí řídit správní orgány rozhodující na základě utajovaných informací i správní soudy, které jejich rozhodnutí přezkoumávají. Listiny v utajovaných podkladech nemohou jen vyjadřovat názor jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu, který by mohl soud ověřit. Správní soudy musejí mít možnost zhodnotit jak věrohodnost a přesvědčivost skutečností uvedených v utajovaných podkladech, tak jejich význam ve vztahu k projednávané věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby správní orgány používaly jen informace skutečné a věrohodné. Tyto informace musejí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (rozsudek ze dne 12. 3. 2020, čj. 2 Azs 259/2019-28, bod 22). Utajované podklady by měly popisovat zdroj získaných informací a způsob jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedeně informace za věrohodné (rozsudek ze dne 10. 3. 2022, čj. 10 Azs 521/2021-43, bod 35).
38. Krajský soud procesně nakládal s utajovanou informací jako s podkladem, který byl ve správním řízení veden odděleně mimo spis. Dále vzal v potaz speciální režim nakládání s utajovanými informacemi v cizineckých věcech, který vyplývá z ustanovení § 172 odst. 9 ZPC. Krajský soud nepřehlédl, že je ohledně souladu tohoto ustanovení s unijním právem (čl. 47 Listiny základních práv EU) položena předběžná otázka k Soudnímu dvoru EU (viz usnesení NSS ze dne 23. 11. 2023, č.j. 10 Azs 53/2022-46, věc C-761/23). Neshledal však pádné důvody pro přerušení řízení kvůli této předběžné otázce, neboť žalobce ani žalovaný nenavrhli provedení důkazu utajovanou informací. Existenci utajované informace žalobce nezpochybnil a pouze požadoval, aby se soud s obsahem tohoto dokumentu seznámil, což krajský soud učinil (viz úřední záznam na č. 1. 45). Za daného právního stavu (§ 172 odst. 9 ZPC) nemá navíc dokazování utajovanou informací pro žalobce žádný praktický smysl, neboť by jej soud stejně nemohl s jejím obsahem seznámit. Krajský soud učinil zadost smyslu právní úpravy,

kterým je zamezit svévoli správního orgánu při rozhodování na základě podkladů vedených mimo správní spis.

39. Krajský soud se zabýval zákonností rozhodovacího důvodu napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem i pravidly nastavenými judikaturou. Na základě seznámení s předmětnou utajovanou informací krajský soud shledal, že její výklad žalovaným odpovídá faktům, která jsou v tomto dokumentu popisována a která se týkají vystupování žalobce v jeho přirozeném pracovním prostředí, jeho výroků a kontaktů. Jsou označeny zdroje, z nichž BIS čerpala, jakož i hodnocení věrohodnosti těchto zdrojů. Jsou specifikovány kontexty, v jakých žalobce jednal způsobem, který je relevantní z hlediska bezpečnostních zájmů ČR, a to jak z mezinárodního, tak i vnitrostátního hlediska. Krajský soud má za to, že tím jsou v nezbytném rozměru naplněny účely soudního přezkumu rozhodnutí založených na tomto druhu utajovaných podkladů (srov. rozsudky ESLP ve věcech *De Souza Ribeiro v. France*, stížnost č. 22689/07, dále *Muhammad and Muhammad v. Romania*, stížnost č. 80982/12, ze dne 15. 10. 2020).
40. Krajský soud dodává, že vylíčení inkriminovaných projevů žalobce (týkajících se zejm. jeho projevů v pracovním prostředí, tedy mimo rodinu) navíc koresponduje i se způsobem vystupování, jakým se žalobce projevoval v soudních řízeních, která krajský soud v jeho věcech doposud vedl (sp. zn. 33 Az 41/2021 a předmětná věc). Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného, že i s přihlédnutím k současné geopolitické a bezpečnostní situaci v Evropě a vzhledem ke zdejšímu soudu známému příběhu azylovému žalobce (který měl být v důsledku tvrzeného únosu v kontaktu s hnutím Hizballáh během svého pobytu Sýrii), je na místě závěr, že žalobce představuje *potenciální* bezpečnostní riziko pro stát. Při hodnocení potenciální nebezpečnosti žalobce z hlediska osobnostního profilu nelze pominout ani jeho nespornou trestní minulost, jakkoliv jde o zahlazená odsouzení, což žalovaný správně učinil. Žalobce se na území ČR projevoval jednoznačně jako osoba se sklony k trestné činnosti, která měla i násilný charakter. Soud přitom nijak nerozporuje tvrzení žalobce, že po výkonu trestu odnětí svobody již žije žalobce z trestního pohledu nezávadným způsobem. Již na tomto místě krajský soud podotýká, že tyto závěry je nutno vztahovat pouze k dané žalobcem požadované formě pobytového oprávnění (přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU), a nikoliv generálně pro jakoukoliv formu pobytového oprávnění (zejm. pro nižší pobytový status – vízum či strpění na území v případě existence důvodů znemožňujících vycestování cizince). Utajovaná informace navíc neobsahuje žádné indicie v tom směru, že by se mělo jednat o riziko akutní vyžadující okamžitý zásah bezpečnostních složek vůči žalobci.
41. Dále se krajský soud zabýval námitkou, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil přiměřenost svého rozhodnutí. Poukazoval na čl. 8 EÚLP, který neumožňuje státním orgánům zasahovat do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života, ledaže by tento postup odpovídal zákonu a byl v demokratické společnosti nezbytný mj. v zájmu národní bezpečnosti (čl. 8 odst. 2). Také vnitrostátní právní úprava (§ 174a ZPC) ukládá správním orgánům na úseku rozhodování ve věcech pobytu cizinců zohledňovat princip přiměřenosti tam, kde to zákon výslovně stanoví. Žalovaný tak učinil a otázkou přiměřenosti zásahu se zabýval ve světle právní úpravy, judikatury a

zjištěného skutkového stavu. Podstatné je, že žalovaný vzal za prokázaný rodinný poměr žalobce k českým občanům, jeho život ve společné domácnosti s nimi a rovněž tak (vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí) lze jeho úvahu označit za prospektivní, neboť již uvažoval o žalobci jako otce budoucího novorozence (nezl. syna J.).

42. Krajský soud poukazuje v tomto ohledu i na rozsudek ESLP ve věci *Mirzoyan proti ČR* ze dne 16. 5. 2024 (stížnosti č. 15117/21 a 15689/21), v němž ESLP posuzoval případ neudělení (neprodlení) dlouhodobého pobytu jako zásah do práva na soukromý a rodinný život. ESLP zdůraznil, že státy mají právo rozhodovat o vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců (rozsudek ESLP ve věci *De Souza Ribeiro proti Francii*, stížnost č. 22689/07, dále rozsudek ESLP ve věci *Muhammad and Muhammad proti Rumunsku*, stížnost č. 80982/12). Důvody, pro něž lze odepřít či omezit pobyt cizince, který má na území smluvní strany EÚLP stabilní rodinné vazby, musí být ve spravedlivé rovnováze (*fair balance*) s omezováním právy dle čl. 8 EÚLP. ESLP na základě obsáhlé analýzy mezinárodní i vnitrostátní právní úpravy dovodil, že procesní záruky poskytnuté českým právním řádem na bázi přezkumu správními soudy byly v této věci dostatečné. K samotnému hodnocení přiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život ESLP zdůraznil, že pokud má ochrana těchto práv jednotlivce převážet nad ochranou veřejného zájmu (bezpečnosti státu), musí cizinec unést důkazní břemeno a předložit tvrzení o takových specifických okolnostech rodinného života, které odůvodní a ospravedlní potlačení veřejného zájmu ve prospěch práv cizince. Takové okolnosti nebyly předloženy ani v předmětné věci posuzované krajským soudem, přičemž žalovaný správně dovodil, že samotná existence rodiny s novorozeným dítětem takovou zvláštní okolnost nepředstavuje. Konečně ESLP zdůraznil z hlediska posouzení přiměřenosti existenci jiných možností legálního pobytu či setrvání cizince na území smluvního státu.
43. Důležitými okolnostmi pro zvážení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je především skutečnost, že žalobce žije v ČR už řadu let, kdy tu pobýval v režimu žadatele o mezinárodní ochranu, založil tu rodinu s českou státní občankou a aktuálně se mu narodil syn. Žalovaný tyto skutečnosti nijak nezpochybnil, ani existenci rodinných vazeb žalobce k těmto osobám. Mezi účastníky není sporné, že se žalobce snaží pracovat (rychlé občerstvení). Na druhé straně žalovaný správně poukázal na to, že si tu rodinu založil při vědomí toho, že nemá dlouhodobý pobytový status, neboť byl pouze v režimu setrvání na území v režimu zákona o azylu. Z pohledu čistě pobytového tedy žalobce nelze označit za dlouhodobě usazeného cizince, neboť zde pobytová oprávnění v režimu ZPC neměl. Jak vyplývá z oddacího listu, manželství žalobce rovněž trvá teprve rok, a tudíž nelze hovořit o dlouhodobé rodinné vazbě v této intenzitě. Ani žalovaný nepopřel, že žalobce se svou nynější manželkou žili jako partneři již dříve. Žalovaný tedy správně dovodil, že neudělení povolení k přechodnému pobytu, a naopak mu byla uložena povinnost vycestovat, nepochybně do jeho soukromého a rodinného života negativně zasáhne. Je však třeba se ztotožnit se žalovaným v tom, že žalobce má i jiné možnosti, jak získat nižší pobytový status, a to zejm. krátkodobé vízum. Podstatné však je, že nejde o zásah *nepřiměřený*, ale odpovídající závažnosti důvodů, pro které už žalobce nemůže na území ČR *dlouhodobě* pobývat (v rozměru přechodného pobytu déle než tři měsíce). Nelze

totiž vyloučit, že by žalobce svým jednáním mohl ohrožovat bezpečnost ČR, tedy jeden z nejvýznamnějších veřejných zájmů (viz k tomu rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2021, čj. 9 Azs 243/2020-32, body 29 až 31).

44. Porovná-li soud intenzitu ohrožení tohoto zájmu, která plyne z utajovaných informací, s mírou intenzity zásahu do práva na rodinný život, vyznívá srovnání ve prospěch ochrany bezpečnosti, je třeba v tomto případě ve vztahu k předmětnému druhu pobytového oprávnění upřednostnit ochranu veřejného zájmu. Možnost vést rodinný život na území ČR bude pro rodinu žalobce ztížena, avšak může se svou rodinou pobývat i v jiné zemi. Krom toho může – jak mu to žalovaný sám doporučil – řešit svou pobytovou situaci žádostí o krátkodobé vízum (zákaz vstupu žalobci uložen nebyl). Z utajované informace totiž nevyplývá, že by žalobce ohrožoval bezpečnost státu bezprostředně (a že by se tak už vůbec nemohl vyskytnout na jeho území). Zde popsáné obavy svým charakterem představují spíše potenciální ohrožení jeho dlouhodobými činnostmi, výroky a nastavením osobnosti, které jsou pro Českou republiku nežádoucí a směřují proti jejím zájmům. V případě dalších řízení je však zapotřebí přezkoumat aktuálnost a relevanci těchto informací, aby nebyl žalobce pro futuro stigmatizován.
45. Krajský soud k tomu dodává, že nelze vyloučit ani podání další žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to vzhledem k situaci, která panuje nyní v oblasti, odkud žalobce pochází (jde o palestinského uprchlíka s libanonským cestovním pasem). Vzhledem k zásadní změně poměrů v regionu nelze vyloučit podání nové další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která by žalovaným neměla být shledána bez dalšího nepřipustnou. Krajský soud podpůrně poukazuje na závěry nedávného rozsudku SDEU ve věci C-563/22 týkající se postavení palestinských uprchlíků registrovaných UNRWA. Krajský soud obdobně jako ve svém rozsudku týkajícím se přezkumu azylové věci žalobce upozorňuje, že v případě hrozícího správního vyhoštění jsou příslušné orgány povinny vyhodnotit uzavřené manželství s českou občankou jako relevantní okolnost z hlediska posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jakož i změnu poměrů v zemi původu (viz k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2023, č.j. 33 Az 49/2021 - 61). Souhrnně vzato krajský soud uzavírá, že otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vyhodnotil přezkoumatelně a adekvátně.
46. K poměrně obecné námitce žalobce vážící se k výroku o vycestování lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2023, č.j. 10 Azs 253/2023-115, který v obdobné věci uvádí, že v případě zamítnutí žádosti o udělení přechodného pobytu ohledně výroku o vycestování „[n]ejde tu tedy o (nucené) vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při němž musejí správní orgány zkoumat, zda cizinci nehrozí ve státě, jehož je státním občanem (a do nějž se tedy bude muset vrátit), skutečné nebezpečí: tento postup se totiž vztahuje jen k řízení o správním vyhoštění (§ 120a zákona o pobytu cizinců) – a stěžovatel vyhoštěn nebyl. Navíc nejde o povinnost vycestovat do země původu, ale kamkoliv z území ČR.“ Pro přezkum napadeného rozhodnutí proto nemá zásadní relevanci aktuální situace v regionu (viz žalobcem poukazované Doporučení Ministerstva zahraničních věcí stran cestování českých občanů do Palestiny), odkud žalobce pochází, na rozdíl od řízení o udělení mezinárodní ochrany či správního vyhoštění. Proto se tímto rozměrem případu krajský soud blíže nezabýval.

47. Konečně k žalobcem tvrzeným snahám o integraci do české společnosti, jeho zájmech (fotbal) apod. krajský soud uvádí, že to nejsou relevantní důvody, které by mohly zvrátit rozhodovací důvod napadeného rozhodnutí. Žalovaný naopak přesvědčivě vyložil na bázi komplexního pohledu na pobytovou historii žalobce na území ČR, že stupeň jeho osobnostní integrace v institucionálním systému české společnosti je ve skutečnosti spíše nízký (trestná činnost, následné nevykonání trestu obecně prospěšných prací atd.), byť je zapotřebí pozitivně hodnotit relativně slušnou znalost českého jazyka.

VII. Závěr a náklady řízení

48. Ze všech shora uvedených důvodů rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno v I. výroku tohoto rozsudku.
49. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. června 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce